

Sygn. akt I ACz 1243/12

POSTANOWIENIE

Dnia 5 września 2012 r.

Sąd Apelacyjny w Krakowie Wydział I Cywilny w składzie:

Przewodniczący SSA Zbigniew Ducki

po rozpoznaniu w dniu 5 września 2012 r. w Krakowie na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa J. J.

przeciwko B. C. i K. C.

o zapłatę

na skutek zażalenia powoda na pkt. II postanowienie Sądu Okręgowego w Krakowie Wydział I Cywilny z dnia 30 kwietnia 2012 r. sygn. akt I C 211/12

postanawia: oddalić zażalenie.

Sygn. akt I ACz 1243/12

UZASADNIENIE

Zaskarżonym postanowieniem Sąd I instancji z powołaniem się na przepis art. 117 § 5 k.p.c. odmówił powodowi ustanowienia pełnomocnika z urzędu.

Powyższe z tej przyczyny, że z pozwu jasno i wyraźnie wynika żądanie zapłaty zadośćuczynienia (powód rozumie istotę tego typu roszczenia) oraz przyczynę wniesienia zgłoszenia powództwa. Do tego przedmiotowa sprawa nie ma charakteru skomplikowanego, zaś dla poparcia swego stanowiska J. J. zaoferował dowody nawiązujące do podstawy faktycznej powództwa. Nadto znaczna aktywność powoda w zgłaszaniu roszczeń przeciwko osobom fizycznym oraz Skarbowi Państwa (tylko w 2012 r. wniósł ich w Sądzie Okręgowym w K. ponad 30), również w zakresie składanych środków zaskarżenia, znamionuje fakt jego doświadczenia w obronie swych praw i ochrony interesów. Do tego nic nie wskazuje, ażeby stan zdrowia powoda uniemożliwiał mu samodzielne występowanie w procesie, gdyż osobiście formułuje liczne pozwy. Niewątpliwie może on prowadzić korespondencje z Sądem oraz osobiście uczestniczyć (jeżeli będzie to celowe) w rozprawie. W kwestii zachowania równości pozycji procesowej stron zostało zauważono, że treść art. 5 k.p.c. nakłada na Sąd powinność udzielenia w razie konieczności stronom niekorzystającym z pomocy profesjonalnej pomocy prawnych, niezbędnych pouczeń.

W zażaleniu na powyższe orzeczenie Sądu I instancji, powód wnosząc o jego zmianę poprzez ustanowienie mu pełnomocnika z urzędu w sprawie zarzucił, że nie przyznanie mu pełnomocnika z urzędu doprowadziło do naruszenia przepisu art. 117 k.p.c. Zdaniem żalącego się sprawa jest zawiła, została skierowana przeciwko osobom będącym legalistami. Nadto jego warunki osobiste i zdrowotne przemawiają za tym, ażeby udzielić mu pomocy prawnej z urzędu.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Zażalenie powoda jest bezzasadne. Otóż wszelkie warunki dotyczące odmowy ustanowienia powodowi pełnomocnika z urzędu zostały trafnie omówione przez Sąd Okręgowy, zaś żalący się nie przedstawił takich okoliczności, które budziłyby wątpliwości, co do prawidłowości zaskarżonego postanowienia.

Przypomnieć trzeba, że art. 117 § 5 k.p.c. odwołuje się do formuły nakładającej na sąd obowiązek rozważenia, czy udział adwokata lub radcy prawnego jest dla strony potrzebny. Odnosi się to jednak sytuacji, gdy strona swoim zachowaniem wykazuje nieznajomość reguł postępowania lub nieporadność prowadzącą do tego, że przy faktycznym lub prawnym skomplikowaniu sprawy nie jest w stanie wykorzystać prawnych możliwości prawidłowego jej prowadzenia. (por. orzeczenie Sądu Najwyższego z 23 września 1964 r., II PZ 46/64, N.P. 1965 nr 5 poz. 56; postanowienie Sądu Najwyższego z 14 stycznia 2002 r., I PZ 99/01, OSNP 2004, nr 4, poz. 66; uzasadnienie postanowienia Sądu Najwyższego z 10 października 2003 r., II CK 1611/03, LEX nr 148620).

W omawianej sprawie nic takiego nie zachodzi. W szczególności przedstawione w pozwie okoliczności dochodzonego roszczenia bynajmniej nie są skomplikowane. Bez znaczenia dla oceny zasadności pozwu pozostaje fakt statusu pozwanych, ponieważ istotą procesu jest wykazanie zasadności zgłoszonej pretensji, a nie podawanie pozaprawnych okoliczności stanowiącej rzekomą jej podstawę. W zakresie twierdzeń powoda o jego złych warunkach osobistych i zdrowotnych, zauważyć trzeba, że sam fakt całkowitej ślepoty oka prawnego i brak jednej ręki (okoliczności znane Sądowi z urzędu ze sprawy I ACz (...)/12) o tym z definicji nie świadczą. Słusznie twierdzi Sąd Okręgowy, że powód generuje znaczną ilość spraw, w których samodzielnie formułuje żądania pozwów i ich podstawę faktyczną, zgłasza przy tym, tak jak w omawianej sprawie do przeprowadzenia środki dowodowe z prawidłowo sformułowanymi do nich tezami wypełniającymi wymogi art. 232 k.p.c., czyniąc to bez potrzeby korzystania na tym względzie z pomocy profesjonalisty. Świadczy to o tym, że powód zna reguły postępowania oraz wykazuje poradności w działaniach przed Sądem. Istotne jest także i to, na co zwraca Sąd I instancji, że w kwestii zachowania równości pozycji procesowej stron art. 5 k.p.c. nakłada na sądy powinność udzielenia w razie konieczności stronom niekorzystającym z pomocy profesjonalnej pomocy prawnych, niezbędnych pouczeń, co w razie potrzeby będzie realizowane w omawianej sprawie.

Mając powyższe na uwadze Sąd odwoławczy przy zastosowaniu art. 385 w zw. z art. 397 § 2 k.p.c. orzekł jak w postanowieniu.